



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1576/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu Ani Ćosić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane–Korine Maranić, OIB: 70238597683, Josipa Zorića 206, Dugo Selo, koju zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika, Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, koju zastupa punomoćnik Ivo Šućur, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 24. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno, zamjenice punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu presude 9. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 5. NAKNADE, Ugovora o kreditu broj 312542 od 27. ožujka 2008. zaključenog između tužitelja Ivana-Korina Maranić, Dugo Selo, Josipa Zorića 206, OIB: 70238597683 kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 kao kreditora koja glasi: „Korisnik kredita se obvezuje kreditoru platiti temeljem ovog ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama kreditora, a naročito slijedeće naknade: Naknada za odobrenje kredita: 1,25% (slovima: jedancijelihdvadesetpetposto) jednokratno na iznos odobrenog kredita“ utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvod pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku, HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB: 87939104217, da tužiteljici, Ivana-Korina Maranić, OIB: 70238597683 nadoknadi troškove postupka u iznosu 1.040,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim na navedeni iznos od 9. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika, HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB: 87939104217, za naknadom parničnih troškova kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 9. ožujka 2023. podnio tužbu u kojoj navodi kako je sa prednikom tuženika Volksbank d.d., 27. ožujka 2008. sklopio Ugovor o kreditu broj 312542 (dalje: Ugovor) temeljem kojeg je prednik tuženika tužitelju, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 115.745,00 CHF po kupovnom tečaju za devize Kreditora važećem na dan korištenja kredita. Člankom 5. NAKNADE predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada u visini od 1,25 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 883,16 EUR (1,25% od iznosa kredita). Tužitelj ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, sukladno članku 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. O navedenim odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo, tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe, a tužitelju je sve bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj dobio na potpis unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelju uopće nije prezentirao koje posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita, niti je prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Zbog navedenog, predlaže donošenje presude kojom će se ugovorna odredba sadržana u čl. 5. utvrditi ništetnom te tuženiku naložiti da tužitelju nadoknadi trošak parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan, te ističe prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu članka 187. Zakona o parničnom postupku jer bi mu u slučaju osnovanosti zahtjeva bilo znatno jednostavnije i učinkovitije ostvariti pravnu zaštitu kondemnatornom tužbom, kojom bi mogao neposredno tražiti povrat navedenog iznosa za koji tvrdi da je neosnovano naplaćen. Smatra da tužitelj nema pravni interes za isticanje deklaratornog tužbenog zahtjeva ukoliko pravnu zaštitu može ostvariti kondemnatornom tužbom. Nadalje ističe kako je potraživanje tužitelja u zastari, a ugovorna odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita tj. izražena je u točnom iznosu od 1,25% na iznos kredita ubog čega je jasna, lako uočljiva i razumljiva, te se o istoj pojedinačno pregovaralo, niti je u konkretnom slučaju riječ o unaprijed formuliranom ugovoru. Ističe kako je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade kao i sa točno određenim iznosom koji mora namiriti. Smatra kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima prema kojima bi predmeta naknada za obradu ugovora o kreditu bila nedopuštena. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva tuženik smatra da tužitelj nije dokazao niti osnov tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini tužbenog zahtjeva. U daljnjem tijeku postupka, tuženik je na pripremnom ročištu održanom 24. rujna 2026. prigovorio visini predmeta spora.

3. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u dostavljenu dokumentaciju i to: dopis tuženika od 17. svibnja 2023. (list 9 spisa), Ugovor o kreditu broj 312542 i Anex br. 1 (list 11- 32 spisa), plan otplate u jednakim anuitetima (list 33-40 spisa), prometna

kartica po kreditu broj 312542 na ime tužiteljice (list 41-57 spisa), te je saslušan tužitelj.

4. Cijeneći svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u skladu sa čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 155/23., dalje ZPP), na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja da sud utvrdi ništetnim članak 5. Ugovora o kreditu kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamata i naknadama kreditora, a osobito naknadu za odobrenje kredita 1,25% jednokratno na iznos odobrenog kredita, jer tužitelj tvrdi da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi kojom je povrijeđeno potrošačko pravo.

6. Među strankama nije sporno da su tužitelj i prednik tuženika 27. ožujka 2008. zaključili Ugovor o kreditu broj 312542, temeljem kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužitelju kredit u iznosu od 115.745,00 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunatim po kupovnom tečaju kreditora na dan korištenja kredita.

7. Sporno je da li tužitelj ima pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe, je odredba ugovora o jednokratnoj naknadi ništetna, da li je potraživanje tužitelja u zastari, te vrijednost predmeta spora. Obzirom da tužitelj ne postavlja kondemantorni zahtjev, to sud nije ulazio u ocjenu prigovora tuženika vezano za visinu tužbenog zahtjeva.

8. Uvidom u priležeći ugovor o kreditu (list 11- 32 spisa) vidljivo je da je čl. 5. Ugovora o kreditu određeno da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamata i naknadama kreditora, a osobito naknadu za odobrenje kredita 1,25% jednokratno na iznos odobrenog kredita.

9. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala kako joj je predmetni kredit bio potreban za kupnju stana koji je koristila za osobne svrhe, te ga nikada nije davala u najam. U trenutku podizanja kredita tužiteljica nije imala registrirani obrt niti udjele u trgovačkom društvu te je bila zaposlena u Dječjem vrtiću Kolibri. Predmetni kredit je osobno otplaćivala, ali isti još uvijek nije otplaćen u cijelosti. Ugovor o kreditu je bio unaprijed sastavljen te na njegove odredbe nije mogla utjecati, a takav kredit joj je ponuđen kao najpovoljniji. U odnosu na ugovorene naknade tužiteljica je iskazala da je znala da su iste bile navedene u ugovoru, ali od strane banke nije joj objašnjeno što te naknade znače niti koji su troškovi njima pokriveni. Odredbe ugovora vezano za naknadu nije mogla mijenjati, a ugovor je prije potpisivanja pročitala te ga je djelomično shvatila.

10. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

11. Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 96. stavka 1. i stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 79/09., 89/09.,

75/09., 133/09., 78/12., 56/13 – dalje ZZP) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 102. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nadalje prema odredbi članka 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je i odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ) propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.

12. Inače, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

13. Imajući na umu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22. dalje: ZOO) i predmetni Ugovor o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“, jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbu članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama kreditora, a osobito naknadu za odobrenje kredita 1,25% jednokratno na iznos odobrenog kredita, tzv. ulazna naknada, stava da ta ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti.

14. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud Europske Unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost, pa je tako u presudi broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su

odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu, iako ulaze u „ukupne troškove kredita za potrošače“.

15. Isto tako u predmetnoj presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine Sud EU je utvrdio da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Nadalje i u presudi broj C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 3. rujna 2020. godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćeni iznimkama predviđenim odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kad je riječ o obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud.

16. Također, bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem

17. S obzirom je sud prihvatio iskaz tužiteljice (točka 9. i 10. obrazloženja) sud je utvrdio da je tužiteljica potrošač.

18. Analizirajući provedene dokaze sud je utvrdio da je članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje podmiriti sve troškove i naknade, a osobito jednokratnu naknadu za obradu kredita u visini od 1,25% iznosa kredita tzv. ulazna naknada, nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno odredbi članka 102. stavka 1. ZCP-a ništeta iz slijedećih razloga.

19. Imajući na umu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao prednik tuženika, trgovac, zbog čega tužiteljica, potrošač niti nije imala utjecaja na njezin sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništeta, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih

strana na štetu tužiteljice, potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnotežan položaj.

20. Inače za pitanje da li je ugovorna odredba, pa tako i ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, nije odlučna samo visina te naknade, već prvenstveno činjenica da je ta tzv. ulazna naknada, o kojoj se dakle nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovaca po sistemu „uzmi ili ostavi“, a ujedno je i ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita.

21. Iako je prednik tuženika, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata, trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama iz registra obveza po kreditima i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv, ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita, s obzirom da svi ti troškovi nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužiteljici niti nije jasno i nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća.

22. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta.

23. Konačno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, jer je tek odredbama Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite („Narodne novine“ broj 15/14) zabranjena naknada za obradu kreditnog zahtjeva kod stambenih kredita, ali prednik tuženika, koji je nesporno sastavio ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača.

24. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi to ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 5. Ugovora o kreditu.

25. U odnosu na sporni pravni interes za podnošenje ove deklaratorne tužbe na utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi bitno je naglasiti kako činjenica da tužiteljica uz ovu deklaratornu tužbu nije podnijela i kondemnatorni tužbeni zahtjev za restituciju, odnosno isplatu po osnovi te ništetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi nikako ne rezultira time da tužiteljica ne bi imala pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe. Naime, osim što ništetnost nekog pravnog posla, a time i neke ugovorne odredbe, predstavlja takvu grubu povredu pozitivnih pravnih propisa, obvezno pravnih odnosa, zbog kojih sukladno odredbi članka 327. stavka 1. ZOO-a i odredbi članka 328. ZOO-a i sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba te se ujedno pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, već ujedno treba imati na umu da tužiteljica ovom deklaratornom tužbom rješava postojeću pravnu nesigurnost i neizvjesnost vezanu uz spornu valjanost navedene ugovorne odredbe, a što govori u prilog stava suda da tužiteljica sukladno odredbi članka 187. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a ima potrebiti pravni interes za podnošenje ove deklaratorne tužbe, što je tijekom postupka neosnovano osporavao punomoćnik tuženika.

26. Slijedom navedenog a temeljem odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 96., čl. 99., čl. 102.st. 1. ZPP-a, odredbom članka 2., članka 4. stavka 2. i članka 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ, odredbom članka 295., čl. 323. stavak 1., i čl. 327. stavak 1. i 2. ZOO-a, sud je usvojio kao osnovan deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnosti članka 5. Ugovora o kreditu broje 312542 te je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

27. S obzirom da je punomoćnik tuženika osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.328,00 EUR kao previsoko određenu sud je sukladno odredbi članka 40. stavka 4. ZPP-a u svezi s odredbom članka 35. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 1.328,00 EUR iz slijedećeg razloga. Naime, deklaratornim tužbenim zahtjevom predloženo je donošenje presude kojom se utvrđuje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi. Sukladno članku 19. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj: 118/18., 51/23.) u parnicama u kojima je predmet spora utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 EUR. Obzirom je tužitelj u tužbi kao vrijednost spora naznačio iznos od 1.328,00 EUR što je u skladu s navedenom zakonskom odredbom sud je utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 1.328,00 eura. Slijedom navedenog odlučeno je kao rješenju ovog sud od 24. rujna 2026..

27. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem članka 154. stavka 1., čl. 155. stavak 1. i 2. ZPP-a u svezi s čl. 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a, sukladno vrijednosti predmeta spora, uspjehu u sporu i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23. dalje: Tarifa) i zatraženom trošku.

29. Sud tužiteljici zastupanoj po punomoćniku dosudio trošak koji se sastoji od troška sastava tužbe u vrijednosti 100 bodova (Tbr. 7. točka 1. Tarife), troška sastava podneska od 23. lipnja 2026. u vrijednosti 100 bodova (Tbr. 8. točka 1. Tarife), troška zastupanja na ročištu 24. rujna 2026. u vrijednosti 100 bodova (Tbr. 9. točka 1. Tarife), troška zastupanja na ročištu za objavu presude u vrijednosti 50 bodova (Tbr. 9. točka 3. Tarife) što uvećano za vrijednost boda od 2,00 EUR (tbr. 54 Tarife) i

25% PDV-a (Tbr. 4. Tarife) iznosi 875,00 EUR. Tužiteljici je nadalje dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 110,00 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 55,00 EUR, odnosno sveukupno 1.040,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate, odnosno tekuću od 9. listopada 2026. godine do isplate.

30. S obzirom da tužiteljica u cijelosti uspjela u sporu, to tuženiku ne pripada pravo na naknadu troškova temeljem čl.154. stavak 1. ZPP-a, te slijedom svega iznesenog odlučeno kao u točki II. i III. izreke.

Zagreb, 9. listopada 2026.

Sudac:
Ana Ćosić



UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu pisanim putem, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po pun. uz rješenje za plaćanje sudske pristojbe za prvostupanjsku presudu i tužbu
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-60060**

Kontrolni broj: **037d1-1c5bc-b8bc2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.